

Jill Mansell

Mirandan
suuri virhe

Jill Mansell

Suomentanut Pirjo Ruti

Mirandan
suuri virhe

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Pirjo Ruti
Englanninkielinen alkuteos *Miranda's Big Mistake*
Copyright © 1999 Jill Mansell
Kannen suunnittelu Sanna-Reeta Meilahti

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-376-079-0
Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Rakkaudella Lydialle ja Corylle

Oli huhtikuun ensimmäinen päivä. Nähdessään vastaanotto-tiskin olevan hetkellisesti tyhjiään Miranda meni vastaan- maan, kun puhelin soi.

”Salon Fenn Lomax, kuinka voin olla avuksi?”

”Hei.” Soittaja oli miespuolinen. ”Tarvitsisin hiuksiin täy- sin uuden mallin.”

”Meillä on pitkä odotuslista”, Miranda varoitti. ”Saisinko nimenne, kiitos.”

”Bruce Willis.”

Linjan toisesta päästä kuului taustalta naurunpuuskia.

”Hahhah, tosi hauskaa”, Miranda vastasi. ”Olisipa Eddie Izzard yhtä nokkela kuin sinä.” Hän pyöräytti silmiään Beville, kampaamon tyylikkääälle vastaanottovirkailijalle, joka palasi nyt juoksujalkaa vessasta.

”Kuka soitti?” Bev kysyi, kun Miranda lopetti puhelun.

”Joku idiootti. Aprillipäivät ovat niin ihania.”

Miranda otti takkinsa, kaiveli sen taskuja ja veti esiin yhden vihreän villahansikkaan ja yhden vaaleanpunaisen nahkahansikkaan. No, tekonahkahansikkaan.

Bevin nypityt vaaleat kulmakarvat kohosivat.

”Joko sinä lähdet lounaalle? Kello on vasta puoli kaksitoista.”

”Alice Tavistockin juoksutyöksi.” Varmistettuaan, että ku- kaan ei katsonut, Miranda irvisti. ”Ostamaan hänelle tupakkaa.

Ja paketin yrittiteepusseja. Ja puoli tusinaa ykkösluokan posti-merkkejä. Ihan totta, kas kun se nainen ei kirjoita ostoslistaa ja lähetä minua Sainsbury'sille tekemään koko viikon ostokset.”

”Ja kun se on tehty, voisit siivota hänen autonsa sisältä”, Bev ehdotti avuliaasti.

”Kipaista viemään hänen vaatteensa pesulaan.”

”Leikata hänen nurmikkonsa.”

”Täyttää hänen veroilmoituksensa.”

”Pestä hänen vessansa”, Bev jatkoi viattomasti silmää iski-en, ”hänen omalla hammasharjallaan.”

”Miranda, siinäkö sinä vielä olet?” VIP-huoneesta tullut Fenn Lomax sinkautti häneen epäuskoisen katseen.

”Sori, olen jo menossa.” Miranda kiskaisi hansikkaat käteensä niin, että kolme sormeaa jumittui peukalonreikään. Hän virnisti Beville ja syöksähti ovelle. ”Palaan kymmenen minuutin kuluttua.”

”Mieluummin viiden”, Fenn huusi hänen peräänsä.

Sen jälkeen kun Fenn Lomaxista oli tullut vakiokasvo äärettömän suositussa *It's Morning!* -nimisessä televisio-ohjelmassa, hänen kampaamonsa oli alkanut kukoistaa ja asiakaskunta muuttanut perin pohjin.

Kuten ohjelman tuottaja oli huomauttanut, Fenn oli erittäin puoleensavetävä hetero kampaaja. Miten hän voisi epäonnistua?

Naispuolinen tuottaja oli ollut oikeassa.

Fennillä oli olkapäille ulottuva vaaleaksi raidoitettu tukka, tuuhearipsiset pätkinänruskeat silmät, sänkykamarihymy ja taito käsitellä naisia ja saksia, eikä mistään niistä ollut aina-kaan haittaa liiketoiminnalle. Aiemmin Bermondseyn sivukujille hautautuneen kampaamon (erikoishinnat eläkeläisille maanantaisin ja keskiviikkoisin) suosio oli singahtanut pilviin,

ja nyt se sijaitsi kaikin puolin loisteliaamman Brompton Roadin varrella Knightsbridgessa, eikä kenellekään ollut enää erikoishintoja. Julkkikset jonottivat – joskus jopa kuukausia – siitä hyvästä, että saivat pulittaa kaksisataaviisikymmentä puntaa ja kerskua sitten ystäville, toimittajille ja periaatteessa kelle tahansa joka suostui kuuntelemaan, että heidän hiuksensa oli leikannut Fenn Lomax.

Nykyisin Fennin asiakkaat tunnisti jo kilometrin päästä, Miranda ajatteli horjahtaessaan jalkakäytävän reunalla, kun autonkuljettaja pysäytti limusiinin muutaman sentin päähän hänen varpaistaan. Lumi oli sulanut lähes kokonaan, ja jäljellä oli enää loskaa, mutta limusiinin takapenkiltä nouseva nainen oli vuorautunut sellaiseen määrään turkiksia, että olisi pärjännyt naparetkelläkin. Nyt hän sipsutti varovasti turkisivuorisissa saappaissaan lumisohjon läpi.

No, olihan jalkakäytävä aika leveä. Kaikkiaan melkein kaksi metriä autolta kampaamon aprikoosinkeltaisiksi sävytetyille lasi- ja messinkioville.

Ja jos piti maksaa autonkuljettajalle limusiinikyydeistä pitkin kaupunkia, niin silloin oli säästettävä jostain muusta, Miranda totesi tunnistaessaan naisen kuuluisaksi rakkausromaanien kirjoittajaksi, kun tämä otti tummat lasit silmiltään. Sen täytyi olla syy, miksi tämä saita, kasvojenkohotuksessa käynyt vanha haahka oli antanut hänelle viime viikolla vain kolmenkymmenen pennyn tipin.

Postimerkit ja tupakka löytyivät ongelmitta, mutta Zingin greipinmakuisten, runsaasti ginsengiä sisältävien teepussien metsästyksessä vei enemmän aikaa. Saatuaan kaiken tarvittavan ostetuksi Miranda oli jo viisitoista minuuttia myöhässä.

Siinä mies taas oli, istui tavanomaisella paikallaan kenkäkaupan ulkopuolella. Miranda harkitsi hirveän syyllisyyden-

tunnon vallassa, voisiko siirtyä kadun toiselle puolelle, jottei mies näkisi häntä, vai kiiruhtaisiko vain miehen ohi aivan kuin ei olisi tätä nähnytkään.

Toisaalta ehkä hänen pitäisi vain selittää, että hänellä oli tulenpalava kiire eikä hänellä ollut juuri nyt lompakkoa mukana, mutta jos mies pysyisi tunnin verran paikallaan, hän palaisi uudestaan tämän luokse.

Pysyisi tunnin verran paikallaan. Mirandaa puistatti. Hitto, olipa alentuvasti ajateltu.

Minne muuallekaan miesparka menisi?

Voi, mies näytti tosi surkealta ja oli aivan kylmissään, luita ja ytimiä myöten jäässä.

Ja nyt oli joka tapauksessa liian myöhäistä yrittää vältellä miestä. Tämä oli huomannut hänet.

”Hei”, Miranda tervehti ja tunsi jo olonsa kurjaksi. Miehen huopa oli kostunut läpimäräksi loskasta. ”Kuule, nyt ei ole ruokatuntini, kävin vain hakemassa muutamia ostoksia yhdelle asiakkaalle, mutta palaan varmasti ennen kahta.” Sisimmässään Mirandaa hävetti. Apua, miten täysin paikkansa-pitävä selitys kuulosti äkkiä surkealta tekosyylltä? Mies ei halunnut yhtä hänen voileivistään kahden tunnin kuluttua, hän tarvitsi jotain lämmikettä nyt heti.

”Okei.” Kolmissakymmenissä oleva mies nyökkäsi ja sai huulilleen heikon hymyn. ”Kiitti.”

Hän ei koskaan kerjännyt, ei koskaan pyytänyt mitään. Istui vain siinä, rasvaiset mustat hiukset kasvoille valahtaneina ja tummat silmäripset puolittain silmien suojana, ja katseli, kuinka muu maailma marssi hänen ohitse.

Miranda ei ollut koskaan antanut hänelle rahaa siltä varalta, että hän olisi huumeidenkäyttäjä. Mirandaa kavahdutti ajatus, että hänen vähät rahansa piikitettäisiin suoraan

suoneen. Katkarapuleipää mies ei ainakaan saisi sulloituksi injektioruiskuun.

Tänään tilanne oli kuitenkin toinen. Ja tien toisella puolella oli Burger King, josta saisi kuumaa juotavaa. Ja kaiken lisäksi Miranda muisti, että oli saanut Alice Tavistockilta ostoksia varten kymppin setelin.

”Tässä, ole hyvä.” Miranda hapuili kiireesti vaihtorahoja takkinsa taskusta ja työnsi miehen käteen seitsemänkymmentä pennyä. ”Osta itsellesi kuppi teetä. Se vähän lämmittää.”

”Todella ystävällistä.”

Kai heroiini maksoi enemmän kuin seitsemänkymmentä pennyä?

Huolestunut Miranda tunsi tarvetta varmistaa asian ja kysyi: ”Ethän sinä käytä huumeita?”

Seurasi toinen hymynhäivähdyks, tällä kertaa päänpuudituksen kera.

”Ei, en käytä.”

Paitsi... ei kai mies sitä kertoisi, vaikka käyttäisikin?

Miranda luovutti, hänen oli palattava kampaamoon. Huh tätä säätä, jalat alkoivat kohmettua.

”Selvä, nähdään myöhemmin.” Miranda kipristeli jäässä olevia varpaitaan. ”Kinkku-tomaattileipä vai katkarapumajoneesileipä?”

Jalkakäytävällä istuva mies kohautti hartioitaan.

”Ei väliä. Valitse sinä.”

”Anteeksi, että olen myöhässä.” Miranda ryntäsi puuskuttaen VIP-huoneeseen. ”Harrods oli tupaten täynnä, ja kassalla edessäni oleva nainen sai hysteerisen kohtauksen. Mutta nyt olen täällä. Olkaa hyvä, rouva Tavistock.”

Alice Tavistockin banaaninutturaa viimeistelevä Fenn ei uskonut hetkeäkään tarinan outoa käännettä ja seurasi katseellaan Mirandaa, kun tämä tyhjensi taskunsa postimerkeistä, savukkeista ja vaihtorahoista.

”Ota pyyhkeet kuivaajasta”, Fenn käski, ”ja auta Corinnea Lady Trentin raidoissa.”

Miranda mietti, mahtaisiko Alice Tavistock kiittää asioilla käymisestä, mutta hänelle savukkeen saaminen tupakka-askista voimakkaasti punattuun suuhunsa oli selvästi tärkeämpää. Kallis hopeinen sytkäri naksahdi, ja Alice Tavistockin laihan kaulan jänteet pistivät esiin kuin trapetsinuorat, kun hän imaisi ensimmäisen keuhkollisen –

”Miranda. Pyyhkeet.”

Viisi minuuttia myöhemmin Miranda oli kuuliaisesti ojentelemassa Corinnelle hopeanvärisiä suorakaiteen muotoisia folionpaloja, kun Fenn ja Alice Tavistock tulivat VIP-huoneesta pääsalonkiin.

Kun Fenn viittasi Mirandaa tulemaan heidän luokseen, Miranda näki selvästi, että Alice Tavistockin kädessä kiilteli kolikoita.

Hurraa, oli tipin aika!

Tai ehkei sittenkään. Alice Tavistockin vastikään puute-roiduilta kasvoilta ei varsinaisesti kuvastunut ylenpalttinen kiitollisuus.

”Annoin sinulle kymmenen punnan setelin”, hän aloitti esipuheita ja työnsi auki levitetyn kämmenensä Mirandan nenän eteen. ”Ja sain sinulta tämän verran takaisin. Luuletko, etten osaa laskea?” hän tivasi pahantuulisesti. ”Sinä olet huijannut vaihtorahoja itsellesi.”

”Voi luoja, anteeksi, unohdin!” Miranda löi otsaansa. ”Minun oli tarkoitus hyvittää erotus, mutta sitten Fenn käski minun hoitaa pyyhkeet ja minä –”

”Ja sinä ajattelit, että voisit päästä kuin koira veräjästä.” Alice Tavistock puhui aina kuin hänellä olisi ollut luumu suussaan. Nyt hän kuulosti siltä kuin sylkisi ulos luumun kiviä. ”Huijari. Varas.”

”Minä en ole varas!”

Fenn sulki silmänsä.

”Mitä sinä olet tehnyt rouva Tavistockin rahoille?”

”Annoin ne yhdelle ihmiselle.”

”Mitä?” Fenn kysyi otsa rypyssä. ”Lakkaa mutisemasta ja puhu selvästi.”

Miranda kohotti päänsä pystyyn. Hitto, Fenn ei näyttänyt tyytyväiseltä.

”Annoin ne yhdelle kodittomalle ihmiselle, jotta hän voisi ostaa itselleen kupin teetä.”

”Minun rahoillani!” Alice Tavistock kirkkaisi. ”Väitätkö antaneesi kuusikymmentä pennyä minua rahojani jollekin saastaiselle kerjäläiselle? Voi herran tähden tyttö, oletko järjiltäsi?”

Se siitä laskutaidosta, Miranda ajatteli kapinallisesti.

”Hän ei ole kerjäläinen.” Miranda ei voinut jättää asiaa siihen, jonkun oli puolustettava koditonta miestä. ”Hän ei ikinä kerjää. Eikä se ollut kuusikymmentä pennyä, vaan seitsemänkymmentä.”

Miranda rakasti kampaamotyötä harjoittelijoille maksettavasta surkeasta palkasta huolimatta. Hänestä oli kiva työkennellä Fennin salongissa ja ihana leikata hiuksia – silloin harvoin kun sai siihen tilaisuuden – ja hän todella nautti asiakkaiden kohtaamisesta.

Useimpien asiakkaiden.

Varjopuolena oli se, että asiakkaille oli oltava ystävällinen, vaikka he käyttäytyivät rumasti.

”Minä en ole varas”, Miranda sanoi Fennille, kun Fenn oli hyvittänyt kassalla puuttuvan rahasumman raivostuneelle asiakkaalleen, pyytänyt syvästi anteeksi ja saattanut tämän ulos kampaamosta.

”Tiedän sen. Mutta ei sinusta kyllä Mensan jäseneksikään ole”, Fenn huomautti.

”Se nainen on hirveä harppu! Ja kerskuu vielä koko ajan kaikilla niillä hyväntekeväisyysjärjestöillä, joissa on mukana. Miten hän voi olla noin ilkeä?”

”Sillä ei ole merkitystä. Alice Tavistock on meidän asiakkaamme.”

”Hän on vanha saita haahka”, Miranda jupisi.

”Lopeta. Kuuntele nyt.” Fenn katsoi kelloaan. ”Bevillä on yhdeltä hammaslääkäri. Sinun on tuurattava häntä pari tuntia vastaanotossa.”

”Tarkoitatko... että minun on tehtävä ruokatunnilla töitä?”

Voi hirvitys! Mirandan tummat silmät laajenivat tyrmistyksestä. Hänellä oli jo sudennälkä.

Sitä paitsi, hän muisti syllisydentuntoisesti, hän ei ollut ainoa, jolla oli huutava nälkä.

Mutta ei auttanut. Fenn loi häneen yhden vakavista *minä olen pomo* -katseistaan.

”Minusta se on tässä tilanteessa vain reilua. Eikö totta?”

Chloe katseli, kun kassatyttö otti vuorollaan jokaisen ostoksen, veti sen viivakoodinlukijasta ja lähetti eteenpäin kassahihnalla.

Paketti kanan rintafileitä.

Yksi sitruuna.

Puoli litraa kevytmaitoa.

Muovikelmuun pakattu parsakaali.

Pieni rasia valtavan kalliita uusia perunoita.

Raskaustesti.

Chloe pidatti hengitystään ja mietti mielessään, loisiko kassatyttö häneen vaivihkaa tietävän katseen, mutta kun tyttö kohotti katseensa, hän sanoi vain kyllästyneellä äänellä: ”Se tekee viisitoista puntaa seitsemänkymmentä pennyä. Onko kanta-asiakaskorttia?”

Näinä päivinä kassan kiinnostuksen herättämiseksi vaa-dittiin selvästikin enemmän kuin muutama kanan rintafilee ja raskaustesti.

Palattuaan Special Occasionsiin – lahjatarvikekeskukseen, josta löytyi täydellinen lahja joka tilaisuuteen – Chloe pani Tescon muovikassin naulakkoon roikkumaan ja meni itse alakerran pikkuvuosaan.

Hänen sormensa vapisivat, kun hän repi raskaustestin sellofaanikääreen auki. Testin mukana tulleen opaslehtisen sanat hyppivät silmissä.

Apua, nyt oli tosi kyseessä.

Virheisiin ei ole varaa, Chloe ajatteli ja tunsi jo nyt pahoinvointia. Suhtaudu tähän kuin tenttiin, lue ohjeet hitaasti ja huolellisesti. Keskity, keskity ja yritä, taivaan tähden, saada tuo typerä tärinä lakkaamaan.

Äkillinen jyskytys oveen oli saada hänet lennähtämään vessanpytyltä.

”Chloe? Oletko sinä siellä?”

No, kuka muukaan täällä olisi? Chloe ajatteli alistuneesti.

”Öö... olen.”

Onneksi hän ei ollut sentään tullut keskeytetyksi kesken virtsaamisen muovikippo kädessä hankalasti taiteillen.

”Okei.” Chloen pomo Bruce kuulosti kärsimättömältä. Bruce ei ollut ikinä ymmärtänyt, miksi yhdenkään naisen piti viipyä puolta minuuttia kauemmin vessassa. ”Pitäisikö silmällä kauppaa? Minun on soitettava yksi puhelu.”

”Kaksi minuuttia”, Chloe huusi epätoivoisena.

”Mitä?”

Chloe ei voisi nyt tehdä testiä, ja jännitys kiusasi häntä melkein yhtä paljon kuin pissahätä.

”Anna minulle kaksi minuuttia aikaa, joko?”

Oven ulkopuolella Bruce pudisti hämmentyneenä päätään. Naiset ja heidän sisuskalunsa, ne olivat hänelle täysi mysteeri.

”Okei.”

Kaupassa oven yläpuolella oleva kello helähti merkiksi siitä, että kauppaan oli tullut asiakas. Chloe kuuli helpottuneena pomonsa loittonevat askeleet. Hän ei olisi voinut millään pissata tikkuun silloin, kun Bruce vaani vain muutaman sentin päässä oven toisella puolella.

Tärkeä virtsasuihku tuli nyt. Chloe sulki silmänsä ja alkoi laskea.

Kun hän avasi ne, tikun pää oli sininen.

”Voi hyvä luoja”, Chloe kuiskasi, ja sanat olivat hukkua sydämen jyskytyksen alle. Hän levitti angoravillapaitansa pääntietä, kurkisti vatsaansa ja sanoi epävakaalla äänellä: ”Hei.”

Bruce oli myymälässä paketoimassa asiakkaansa ostosta, hurjan kallista keltavalkoista italialaista maljakkoa. Kun Chloe viimein palasi kasvot kalpeina kaupan puolelle, Bruce sanoi:

”Ennen kuin unohdan. Golfklubilla on tänä iltana pienet juhlat. Minä ja Verity olimme toivoneet pääsevämme niihin pariksi tunniksi, mutta pahuksen lastenvahti teki oharit. Voitko sinä mitenkään tulla avuksi ja pelastaa meidät pulasta?”

Koska oli pelastanut Brucon aiemminkin pulasta, Chloe ei antanut leppoisan äänensävyyn enää huijata. Brucon käsitys tunneista oli samanlainen kuin koiran ikävuodet: yksi tai kaksi vastasi yleensä seitsemää tai kahdeksaa.

”Olen pahoillani, mutta en pääse.”

Sana ällistynyt ei riittänyt kuvaamaan Brucon ilmettä.

”Mutta sinähän sanoit, ettei sinulla ole tänä iltana mitään tekemistä.” Brucon äänensävy oli syyttävä.

Ole rohkea, pidä puolesi, älä anna pomosi pelotella itseäsi suostumaan.

”Se oli aamulla.” Chloe puhui niin tiukasti kuin uskalsi.

”Nyt minulla on muuta.”

Rakkaus voi löytyä aivan kulman takaa

Mirandan historia miesten kanssa on melko surkea. Hänen viimeisin katastrofinsa on hurmaava Greg, joka vaikuttaa kaikin puolin mahtavalta, fiksulta ja jännittävältä. Miranda ja Greg seilaavat rakkauden aalloilla, kunnes Miranda saa kuulla Gregin jättäneen vaimonsa kuin nallin kalliolle kuullessaan tämän olevan raskaana.

Sydän särkyneenä Miranda alkaa ystäviensä kanssa suunnitella elämälleen uutta suuntaa. Gregiä täytyy näpäyttää, mutta mitä sen jälkeen? Oppiiko Miranda viimeisimmästä virheestään vai odottaako horisontissa seuraava ”täydellinen” mies, joka saa Mirandan pauloihinsa? Ja mikä tärkeintä, mitä kaikkea eriskummallista tarvitsekaan tapahtua ennen kuin Miranda onnistuu törmäämään aitoon rakkauteen?

Suomalaislukijoiden sydämet vieneen Jill Mansellin *Mirandan suuri virhe* sopii kesän lukulistalle kuin jäätelö hellepäivään. Se on railakas kertomus Mirandasta, jonka uskaliaat tempaukset saavat jopa Bridget Jonesin kalpenemaan.

